

Lihos Dr. PHILIPPE DE WAILLY
GILLES LAMBERT .pe CHRISTIAN BRINCOURT
Respect pentru oameni și cărți

Al șaselea sănătății al animalelor

Traducere: MARGARITA VAVI PETRESCU

EDITURA LIDER
EDITURA CARTEA PENTRU TOȚI

CUPRINS

<i>Prefață de Brigitte Bardot</i>	7
<i>Introducere</i>	13
I – Ciudata relație radiobiologică	27
II – Legătura telepatică	40
III – Animalele prevăd catastrofele	53
IV – Animalele îi înțeleg pe copii	65
V – Animalele și moartea	74
VI – Mesaje din lumea cealaltă	87
VII – Al șaselea simț al calului	98
VIII – Ascultînd păsările vorbitoare	111
IX – Ce ne spun menatele	127
X – Călătoriile extraordinare ale păsărilor migratoare	132
XI – Alți migratori ce stîrnesc uimire	170
XII – Enigma porumbeilor călători	179
XIII – Mesajele secrete ale delfinilor	187
XIV – Și animalele mari procedează la fel	201
XV – Insectele: niște suprАОameni!	206
<i>Concluzie</i>	223
<i>Mulțumiri</i>	227

CAPITOLUL I

Ciudată relație radiobiologică

Povestea lui Poutsy

Am avut un prieten apropiat, Michel Boutin, proprietarul unei reviste de mare reputație, *Amatorul de artă*. Cînd l-am întîlnit pentru prima dată, el conducea două galerii la Saint-Tropez. A părăsit Coasta de Azur pentru a se stabili în Bretania, unde locuia într-o casă spațioasă încadrată de copaci. Avea un motan necastrat, pe nume Poutsy.

Michel Boutin și soția lui au trăit patru ani în Bretania, apoi au luat hotărîrea de a locui la Neuilly, în apropierea Parisului. Cam cu un an înaintea plecării lor din Bretania, Poutsy, de care Michel Boutin e foarte atașat, fugă de acasă. Acest gen de escapade se manifestă frecvent la cotoii necastrăți. I se semnalează prezență în pădurea din vecinătatea casei și i se atribuie chiar un veritabil harem. Poutsy avea pe atunci șapte ani și Michel Boutin nu mai speră să-l revadă în preajma lui.

În ziua mutării, totuși, Poutsy își face apariția și sare în mașina americană a familiei Boutin. Mobilele fuseseră

de pe acum transportate și casa rămăseșe goală. Michel Boutin îl primește cu emoție pe motanul pe care nu-l mai văzuse de opt luni:

- Îl luăm cu noi! îi spune soției sale.
- Imposibil, îi răspunde ea. Motanul e obișnuit cu libertatea, cu pădurea. Uită-te la el: e aproape sălbatic! O să sufere la Neuilly!

Dar Michel Boutin rămîne pe poziții. Poutsy s-a întors de bunăvoie, chiar în ziua plecării lor. Cum de a știut? Nimeni nu poate înțelege. E limpede că, și aşa, sălbăticit, el nu acceptă să fie despărțit prea mult timp de stăpînii lui. În cele din urmă, Michel Boutin obține cîștig de cauză: Poutsy va rămîne împreună cu familia Boutin.

La Neuilly, Poutsy se simte în largul lui, își delimitea rapid teritoriul și își reia obiceiurile. Locuința familiei Boutin se află în preajma unui scuar în care motanul domnește ca un stăpîn. Își reconstituie aici chiar și un harem; intră în competiție cu alți masculi, dar faptul nu pare să-l deranjeze prea mult: duce o existență ce ar putea fi calificată drept semisălbatică. Pînă în ziua în care familia Boutin decide să se mute din nou, într-un apartament din Marais, ce nu comportă nici un spațiu acceptabil pentru nevoia de libertate a lui Poutsy. După multe șovăielni, aleg soluția care li se pare cea mai potrivită. Motanul va rămîne la Neuilly. Paznicul scuarului din vecinătate, un om cît se poate de binevoitor, acceptă să aibă grija de motan și, în schimbul unei mici sume de bani plătiți cu regularitate, să vegheze asupra hranei lui Poutsy. Din cînd în cînd, familia Boutin vine să-i facă o vizită. Dar, într-o bună zi, paznicul scuarului le

AL ȘASELEA SIMȚ AL ANIMALELOR

semnalează faptul că Poutsy a început să lipsească destul de des și pentru perioade din ce în ce mai lungi.

- Nu l-am mai văzut de o săptămînă, le spune el.

Fără îndoială că Poutsy și-a găsit un alt teritoriu de vînătoare și de amor prin vecinătate. Dacă se întoarce din cînd în cînd în scuar, nu-i nici un motiv de îngrijorare. După un timp, pare să fi dispărut definitiv.

- Nici urmă de motan de trei săptămîni, le comunică gardianul la telefon.

O lună mai tîrziu, la ușa noului domiciliu al familiei Boutin apare o pisică necunoscută, jigărită, murdară. Mai exact spus, la fereastră, fiindcă animalul zgîrîea pe geam. De necrezut, era chiar Poutsy! A traversat Parisul și și-a regăsit stăpînii într-un loc aflat la mai mulți kilometri distanță, unde nu mai fusese niciodată, un loc pierdut în mijlocul unei rețele urbane dense și deosebit de periculoase.

La început, mi-a venit greu să cred în veridicitatea acestei istorioare, dar ea s-a dovedit a fi exactă. Un prieten mi-a confirmat amănuntele. Întîmplarea m-a cufundat – și mă cufundă încă – într-un abis de întrebări; am discutat adesea cu Michel Boutin și cu soția sa. Natural, Poutsy a rămas la ei. Îl îngrijesc cu regularitate; cînd avea treisprezece ani, a fost victimă unei mușcături urîte, căpătată, fără îndoială, în timpul unei scurte escapade. A trăit fericit însă pînă la șaisprezece ani.

Mă gîndesc adesea la motan și la uimitorul drum parcurs într-un oraș plin de mașini, unde o pisică rătăcită este pîndită de numeroase pericole. Pe distanță parcursă de Poutsy nu există nici un reper, nici o urmă a stăpînilor

Respect pentru oameni și cărți

căutați. Și, atunci? Să existe oare o legătură telepatică, suficient de puternică și suficient de persistentă pentru a-l ghida pe animal? În această întâmplare extraordinară, ce parte revine afectivitatei? Să existe între animal și stăpînii lui o relație a cărei natură nu o cunoaștem? Se va putea explica într-o zi *psy-trailing-ul* sau, altfel spus, depistarea mentală?

Călători care stîrnesc uimire

Pentru moment, trebuie să ne limităm doar la repertorierea cazurilor de revenire a pisicilor și a cîinilor la stăpînii sau la vizuina lor, în aşteptarea unor date mai complete. Și în acest domeniu nu ducem lipsă de documentații. Putem citi cu regularitate în presă relatările de acest gen, pe care le regăsim și în cronicile din trecut.

Cunosc de multă vreme – din păcate fără a deține și probe – povestea corciturii Moffino, un cîine părăsit în împrejurimile Moscovei de către un soldat al lui Napoleon. Acesta și-a regăsit stăpînul în Italia, după ce a îndurat de unul singur însăși retragere din Rusia. Să mai cităm și cazul, întru nimic mai documentat, al ogarului Cezar care, în secolul XVI, a făcut singur drumul din Elveția la Paris, la trei zile după pierderea stăpînului său, cu poștalionul, și a reușit să dea de el la curtea regelui Henric al III-lea.

E cunoscută și întâmplarea lui Baron, canișul oferit de Victor Hugo marchizului de Faletans, ce tocmai fusese numit ambasadorul Franței la Moscova. Abia instalat în

AL ȘASELEA SIMȚ AL ANIMALELOR

noua lui locuință, Baron a și dispărut. Poetul a fost înștiințat printr-o scrisoare. Aproape opt luni mai tîrziu, bucătăreasa poetului descoperă uluită, la ușa locuinței din piața Vosges din Paris, un caniș tremurînd, slab, aproape fără suflare. Baron se întorsese de la Moscova! Cum?

Philippe Ragueneau a publicat recent o carte intitulată *Ulisse, motanul care a traversat Franța*. Este vorba despre povestea – minunat romanțată – a călătoriei efectuate de la Bandol la Paris, pe o distanță de aproape o mie de kilometri de motanul lui, care se crezuse părăsit. Întâmplarea e adevărată. Philippe Ragueneau nu propune altă explicație în afara faimosului „al șaselea simț“ de care ne izbim în mod iremediabil: „Ulisse și-a urmat drumul, scrie Philippe Ragueneau, luînd-o de-a lungul căii ferate ce avea să-l conducă pe cel mai scurt drum de la Bandol la Paris... Simplu ca bună ziua. Întrebările, le lăsa pe seama savanților. Fiecare cu ale lui.“

Isprava lui Ulisse în domeniul *psy-trailling-ului* mă pună pe gînduri, ca de altfel toate întâmplările de care am luat cunoștință. În 1973, Hector, un foxterrier de trei sau patru ani, aparținînd lui William Mante, comandantul cargoului *Simaloer*, a fost abandonat pe cheiul de la Vancouver, mare port la Pacific. Hector avea obiceiul să hoinărească în timpul escalelor. Comandantul a amînat ridicarea ancorei pînă la ultimul minut dar, în cele din urmă, cu inima zdrobită, a trebuit să plece. Cargoul *Simaloer* se îndrepta spre Yokohama, în Japonia. Cînd Hector și-a făcut apariția pe chei, a fost nevoie să constate că nava plecase. Potrivit unor martori, cîinele a rătăcit cîteva zile: a fost văzut urcînd la bordul diferitelor cargouri, iar apoi

Respect pentru oameni și cărti

coborînd. În final, a ales nava *Hanley*, a rămas la bord, iar aceasta a ridicat ancora cu destinația Yokohama. Poate că a fost o întîmplare, poate că nu. Era un cățel simpatic, așa că echipajul l-a adoptat imediat. În apropierea coastelor japoneze, Hector a devenit foarte nervos. În port, înainte de oprirea mașinilor, s-a aruncat peste bord și, sub ochii stupefați ai mateloșilor, s-a agățat de o joncă de transport; după două ore, regăsea cargoul *Simaloer* ancorat la chei și pe stăpînul său, comandanțul Mante.

Aventura lui Hector – o călătorie pe mai mult de 7 000 de kilometri – a făcut obiectul unor numeroase articole de presă. Pe planul distanței, acest foxterrier pare să fi bătut recordul de 3 500 de kilometri stabilit de o pisică newyorkeză. Pisica a fost lăsată în grija unor prieteni ai stăpînului său, fiindcă acesta urma să locuiască în California. Dar pisica n-a fost de acord. Patru sau cinci luni mai tîrziu, a apărut, scheletică, la ușa locuinței stăpînului ei și, dintr-un salt, s-a încolăcit în fotoliul în care, la New York, obișnuia să doarmă! Nou-sosita, ce semăna aidoma cu pisica lăsată la New York, a fost inspectată cu cea mai mare atenție. Stăpînul ei a descoperit în apropiere de baza cozii o cicatrice caracteristică, provenind de la o rană veche. Acest indiciu nu mai lăsa nici un dubiu. Nu s-a aflat niciodată vreun detaliu legat de incredibila ei călătorie transamericană.

La fel de neverosimil a fost și periplul realizat în aceeași perioadă de ciobănescul scoțian Bobbie. Stăpînul său, Franck Brazier, proprietarul unui restaurant din Silvaton, statul Oregon de pe coasta Pacificului, a hotărât

AL ȘASELEA SIMȚ AL ANIMALELOR

să plece în vacanță, împreună cu familia, în Indiana, la Wolcott. Cîinele îi însoțea. La un moment dat, Bobbie s-a luat la harță cu o haită de cîini și a dispărut în goana mare. Familia Brazier l-a căutat zile întregi, dar fără succes. Familia s-a întors în Oregon. Neconsolată, a reluat căutările prin afișe lipite pretutindeni, mesaje radio, articole din ziare. După mai multe luni de iarnă, către sfîrșitul primăverii, Bobbie și-a făcut apariția în restaurantul din Oregon, jigărit și sfîrșit de oboseală. A fost recunoscut cu ușurință după blana lui, atitudinile familiare, obiceiurile, comportamentul. Un colonel în rezervă a acceptat să întreprindă o anchetă și a plecat în Indiana pentru a încerca să refacă periplul lui Bobbie. A identificat mai multe persoane care au adăpostit și hrănirat cîinele pe drumul lui de întoarcere. Un meșter marchitan l-a adăpostit în statul Iowa. Apoi, cîinele a traversat Nebraska și a trecut fluviul Missouri. I s-a găsit urmă prin Colorado, Denver, în toiu iernii. Îi rămînea să înfrunte zăpezile și temperaturile glaciale din Munții Stîncosi, imensă barieră de gheață, reputată ca fiind de netrecut în acea perioadă a anului. A fost reperat în Wyoming, apoi în Idaho, unde o fermieră cumsecade, Marie-Elizabeth Smith, l-a adăpostit, animalul fiind extenuat și aproape mort de foame. Restabilit ulterior, îi mai rămîneau de parcurs doar cele cîteva sute de kilometri care îl mai despărțeau de stăpînul lui. Colonelul a estimat la 5 000 de kilometri traseul parcurs de Bobbie pentru a se întoarce acasă.

Mai modest, dar la fel de uluitor, este și cazul lui Mao, ce a stîrnit vîlvă în presa franceză din 1971.

Superbul motan de angora, negru, trăia liniștit într-o familie de francezi care locuia la Verdun. Aceasta, fiind nevoie să se instaleze într-un alt oraș, a început pregătirile de mutare. În vînzoleala generală, animalul, deranjat în obiceiurile lui, a dispărut. Resemnată, familia a plecat la drum fără Mao. După șase luni, un motan zgîrâia la ușa familiei respective, pe atunci stabilită la Montluçon. „Mao? Nu-i cu puțință!“ Și totuși el era! Parcursese 500 de kilometri ca să-și regăsească stăpînii!

Aș mai cita cazul lui Minuchette, o adorabilă pisicuță obișnuită. Își iubea stăpînii și își ducea zilele, liniștită, la Bourges. În iulie, împreună cu familia, a plecat în vacanță într-un camping situat în apropiere de Royan. După cincisprezece zile, a dispărut și toate căutările au rămas zadarnice. La întoarcerea în Royan, tatăl, mama și băiețelul de opt ani se gîndeau fără încetare la pisica lor. Nu reușeau să se resemneze cu disparația ei.

Pe 17 octombrie, trei luni mai tîrziu, vecinii au descoperit o pisică tigrată, slabă, hămesită de foame, aproape sălbătică, de care nu se putea apropia nimeni. Întorcîndu-se de la piață, la doi pași de casa lor, mama a remarcat animalul care a început să i se frece de picioare, s-a luat după ea, a trecut pragul, a intrat în camera băiețelului, a sărit pe pat și a prins să frămînte plapuma și să toarcă, aşa cum avea obiceiul. În ciuda blăniței jumulite, a slăbiciunii și a stării ei jalnice, nu mai încăpea nici o îndoială: era vorba, într-adevăr, de Minouchette! Parcursese 400 de kilometri. Și-a reluat rapid obiceiurile, iar băiețelul a scăpat de starea lui depresivă.

AL ȘASELEA SIMȚ AL ANIMALELOR

Psy-trailing-ul

După mine, *psy-trailing-ul*, a cărui existență nu poate fi negată de nimeni, își va găsi într-o bună zi explicația științifică. Într-adevăr, nu trece o săptămână fără să nu-mi fie relatat un caz ce desfide rațiunea.

Într-o lucrare apărută în 1996, animatorul televiziunii britanice, Rolf Harris, care trăiește în Australia, a raportat mai multe cazuri semnificative, toate confirmate și celebre:

– Prince, terrier irlandez. În 1914, stăpînul lui, James Brown, este mobilizat: pleacă din Hammersmith, de la periferiile Londrei, pe frontul din Franța. Prince îl găsește după două luni! Cum a trecut peste Canalul Mînecii? Avea să devină mascota regimentului North Staffordshire. La vremea respectivă, povestea lui s-a bucurat de un mare răsunet în Marea Britanie.

– Whysky, terrier. Pierdut în 1970 de Geoff Hancock, șofer de camion. În timpul unei pauze pentru o cafea, la Darwin (Australia), el sare din camion și dispare. Nouă luni mai tîrziu, și la 2 600 de kilometri depărtare, Whysky se întoarce la Geoff, în Melbourne!

– Bede, setter. Locuiește împreună cu stăpînul său în Essex, dar e pierdut de acesta în timpul condeiuilui, petrecut în Cornwal. Îi vor trebui trei luni ca să se întoarcă în casa stăpînilor lui, după un parcurs deosebit de periculos, de 400 de kilometri. În 1977, va fi numit „cel mai curajos cîine al anului“ de către clubul englez Kennel. Prietenii noștri britanici știu să prețuiască virtutea.

– Sugar, motan persan. Proprietarul lui, Stacy Wood, părăsește California în 1952 pentru a se instala în Oklahoma,

Respect pentru animalen și cărti
unde hotărăște să-și petreacă anii de pensie. Sugar, un cotoi de doi ani, născut cu o diiformitate a coapsei, îl găsește după paisprezece luni de la despărțire, în pofida infirmității lui. (J.B. Rhine a autentificat acest caz extrem și l-a studiat.)

În ceea ce mă privește, l-am cunoscut și l-am tratat pe Teddy, un formidabil „mascul de pripas“ ce locuia în Cartierul Latin, la stăpînul lui, proprietarul unui restaurant cu faimă de pe bulevardul Saint-Germain, *Capra de Aur*. Într-o zi, în timpul unei plimbări pe colina Montmartre, Teddy, cuprins de beția alergăturii fără întă de-a lungul străduțelor, se pierde de stăpînii săi. Mult mai tîrziu, am aflat amănuntele întîmplării: „Nefericiții restauratori, înnebuniți, au recurs la toate mijloacele, au întrebat trecătorii, au ajuns chiar și la comisariatul de poliție. În zadar. La capătul puterilor, cîteva ore mai tîrziu, frînti de oboseală, aproape disperați, s-au întors acasă. Aici, au avut neplăcuta surpriză să găsească ușa întredeschisă. Să fii jefuit în aceeași zi în care și-ai pierdut cel mai bun prieten e culmea ghinionului! Pătrund în locuință cu circumspecție... Nîmic suspect... Furișîndu-se, ajung în camera de dormit și, apropiindu-se de patul de pe care așternutul era puțin dat la o parte, ce descoperă? Botul lui Teddy. După ce îi căutase fără succes în piața Tertre, el considerase că singura și cea mai bună soluție era să se întoarcă acasă și, cum ușa nu era încuiată, s-a dus liniștit să se culce.“

Cum de a găsit Teddy drumul dintr-un capăt al Parisului în celălalt, atîta vreme cât nu parcursese niciodată acest traseu?

Îmi vine în minte și un cîine originar din Essarts-le-Roi, în apropiere de Rambouillet, un scotch-terrier. Fusese

AL ȘASELEA SIMȚ AL ANIMALELOR

de curînd adoptat de o familie care locuia pe bulevardul Murat din Paris. Fiind dus să i se facă toaleta la o persoană ce lucra în clinica mea din Boulogne-sur-Seine (poreclit Popov, și devenit de atunci regele înghețatei din Saint-Tropez), fuge pe seară și se întoarce în cele din urmă la nouă lui domiciliu parizian, a doua zi dimineața. Fără să ezite, el a regăsit casa de pe bulevardul Murat și chiar a nimerit la etajul al șaselea, unde locuiau noii lui stăpîni. Și, totuși, nu făcuse drumul acela decît o singură dată, și atunci cu mașina.

Mi s-a adus la cunoștință un fapt și mai ciudat. Stăpînul lui Dick – un tînăr ciobănesc german, din familie bună – hotărîse să-l lase pe acesta pentru un timp la un prieten care locuia la un kilometru de casa lor. Acest prieten era proprietarul unui atelier de reparații auto unde, fapt foarte important, cîinele nu mai fusese niciodată. Pe drum, stăpînul își amintește că trebuie să se ducă la o întîlnire de afaceri; cînd se întoarce de la clientul lui, nici urmă de Dick! Căutări, reveniri la domiciliu, apel la Societatea pentru Protecția Animalelor, toate fără succes. Descurajat, proprietarul revine acasă. Spre marea sa surpriză, primește un telefon de la prietenul său, mecanicul auto: „Ce s-a întîmplat? Dick tocmai a venit aici singur!“

Cum de a înțeles animalul că stăpînul lui hotărîse să-l ducă în acel atelier? Nu sînt în stare să dau nici un răspuns.

Acum cîțiva ani, Brigitte Bardot a plecat cu mașina din Madrague, locuința ei din Canebiers, Saint-Tropez, pentru a participa la o serată dată în onoarea ei pe plaja unui prieten, Roger de l'Esquinade, aflată la celălalt capăt